

427 - وَعَنْ عِتْبَانَ بْنِ مَالِكٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ - وَهُوَ مِمَّنْ شَهِدَ بَدْرًا - قَالَ: كُنْتُ أُصَلِّي لِقَوْمِي بَنِي سَالِمٍ، وَكَانَ يَحُولُ بَيْنِي وَبَيْنَهُمْ وَادٍ إِذَا جَاءَتْ الْأَمْطَارُ، فَيَشُقُّ عَلَيَّ اجْتِيَازُهُ قَبْلَ مَسْجِدِهِمْ، فَجِئْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقُلْتُ لَهُ: إِنِّي أَنْكَرْتُ بَصْرِي، وَإِنَّ الْوَادِيَ الَّذِي بَيْنِي وَبَيْنَ قَوْمِي يَسِيلُ إِذَا جَاءَتْ الْأَمْطَارُ، فَيَشُقُّ عَلَيَّ اجْتِيَازُهُ، فَوَدِدْتُ أَنَّكَ تَأْتِي، فَتُصَلِّي فِي بَيْتِي مَكَانًا أَخَذُهُ مُصَلِّيًا، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «سَأَفْعَلُ» فَعَدَا عَلَيَّ رَسُولُ اللَّهِ، وَأَبُو بَكْرٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ بَعْدَ مَا اشْتَدَّ النَّهَارُ، وَاسْتَأْذَنَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَأَذِنْتُ لَهُ، فَلَمْ يَجْلِسْ حَتَّى قَالَ: «أَيْنَ تُحِبُّ أَنْ أُصَلِّيَ مِنْ بَيْتِكَ؟» فَأَشْرَفْتُ لَهُ إِلَى الْمَكَانِ الَّذِي أَحَبُّ أَنْ يُصَلِّيَ فِيهِ، فَقَامَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَكَبَّرَ وَصَفَّفَنَا وَرَاءَهُ، فَصَلَّى كَوَعْتَيْنِ، ثُمَّ سَلَّمَ، وَسَلَّمْنَا حِينَ سَلَّمَ، فَحَبَسْتُهُ عَلَى خَزِيرَةٍ تُصْنَعُ لَهُ، فَسَمِعَ أَهْلَ الدَّارِ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِي بَيْتِي، فَتَابَ رِجَالٌ مِنْهُمْ حَتَّى كَثُرَ الرِّجَالُ فِي الْبَيْتِ، فَقَالَ رَجُلٌ: مَا فَعَلَ مَالِكٌ لَا أَرَاهُ!! فَقَالَ رَجُلٌ: ذَلِكَ مُنَافِقٌ لَا يُحِبُّ اللَّهَ وَرَسُولَهُ، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «لَا تَقُلْ ذَلِكَ، أَلَا تَرَاهُ قَالَ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ يَبْتَغِي بِذَلِكَ وَجْهَ اللَّهِ؟!» فَقَالَ: اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَعْلَمُ، أَمَا نَحْنُ فَوَاللَّهِ! لَا تَرَى وَدَّهْ، وَلَا حَدِيثَهُ إِلَّا إِلَى الْمُنَافِقِينَ، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «فَإِنَّ اللَّهَ تَعَالَى قَدْ حَرَّمَ عَلَى النَّارِ مَنْ قَالَ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ يَبْتَغِي بِذَلِكَ وَجْهَ اللَّهِ» مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ [خ 1186، م 23/54].

وَ«عِتْبَانُ» بِكَسْرِ الْعَيْنِ الْمُهْمَلَةِ، وَإِسْكَانِ التَّاءِ الْمُثَنَّى فَوْقَ، وَبَعْدَهَا بَاءٌ مُوَحَّدَةٌ. وَ«الْخَزِيرَةُ» بِالْحَاءِ

المُعْجَمَةِ، وَالرَّاي: هِيَ دَقِيقٌ يُطْبَخُ بِشَحْمٍ وَقَوْلُهُ: «ثَابَ رِجَالٌ» بِالتَّاءِ الْمُتَثَلِّثَةِ، أَي: جَاؤُوا

وَاجْتَمَعُوا.

427. Итбон ибн Молик розияллоху анхудан ривоят қилинади:

(Бу киши Бадр ғазотида иштирок этган саҳобалардан эди.)

«Бану Солимда қавмимга намоз ўқиб берар эдим. Мен билан уларнинг орасини бир водий ажратиб турарди. Ёмғир ёғса, уларнинг масжидлари томон уни (водийни) кесиб ўтишим қийин бўлар эди. Мен Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васалламнинг олдиларига бориб, у зотга: «Кўзим хиралашиб қолди. Мен билан қавмим ўртасидаги водийда ёмғир ёғса, сел бўлиб оқиб, уни кесиб ўтиш менга қийин бўлади. Шунинг учун келиб, уйимдан бирор жойда намоз ўқиб берсангиз, ўша жойни намозгоҳ қилиб олсам, деган эдим», дедим. Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам: **«Албатта шундай қиламан»**, дедилар. Эртасига, кун қизиганда, Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам ва Абу Бакр розияллоху анху олдимга келишди. Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам изн сўрадилар, у зотга изн бердим. У зот ўтирмай: **«Уйингнинг қаерида намоз ўқиб беришимни истайсан?»** дедилар. Мен ўзим намоз ўқишни истаган жойга ишора қилдим. Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам туриб, таҳрима такбирини айтдилар, биз ортларидан саф тортдик. Икки ракъат намоз ўқиб, салом бердилар, салом берган пайтлари биз ҳам салом бердик. У зотни ўзлари учун тайёрланаётган хазирга* ушлаб қолдим. Маҳалла аҳли Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васалламнинг менинг уйимдаликларини эшитган экан. Улардан бир нечаси келиб, уйда одамлар кўпайиб кетди. Улардан бири: «Моликка нима бўлди, уни кўрмаяпман?» деди. Яна бирови: «У мунофиқ, Аллоҳни ва Унинг Расулини севмайди!» деди. Шунда Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам: **«Ундай дема, унинг Аллоҳнинг розилигини истаб, «Лаа илааҳа иллаллоҳ», деганини кўрмаяпсанми?!»** дедилар. У: «Аллоҳ ва Унинг Расули билувчидир. Аммо Аллоҳга қасамки, биз унинг дўстлиги ва суҳбати фақат мунофиқларга бўлганини кўряпмиз», деди. Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам эса: **«Аллоҳнинг важҳини истаб «Лаа илааҳа иллаллоҳ», деган кишини Аллоҳ дўзах учун ҳаром қилган»**, дедилар».

Муттафақун алайҳ.

Шарҳ: Хазир (хазира ҳам дейилади) – таом тури. Гўшти майда тўғраб, сувда қайнатилади. Гўшти чала пишириб олиб, сўнг уни ун билан аралаштириб пиширилади.

Ҳадисдан олинадиган хулосалар:

- Иймон аҳли жамоат намозига қатнашишга рағбатли бўлиши ва уни муҳофаза қилиши.
- Жамоат намозига боришга монеълик қилувчи узр бўлса, уни қолдиришга рухсат берилгани.
- Уйда намозхона қилишнинг жоизлиги.
- Киши ўзидаги нуқсон ва ногиронликни хабар бериши жоизлиги. Бу нарса шикоят қилиш турига кирмайди.
- Мусулмон киши чақириққа лаббай деб жавоб бериб, айтилган жойга бориши.
- «Лаа илаҳа иллаллоҳ Муҳаммадун расулуллоҳ» деб Аллоҳ розилигини талаб қилган кишини иймонли эканига гувоҳлик бериш.
- Шубҳани ўзи билан иймон аҳлига ёмон гумонда бўлишнинг жоиз эмаслиги.
- Иймон аҳлини мудофаа қилиш, йўқ бўлган пайтида ҳам обрўсини сақлаш.

Манба: hadis.islom.uz

